18/01/2019

“Αντιπελάργηση” στον Μητρ. πρώην Καρπενησίου κυρό Νικόλαο

/ Γνώμες

Του Πρωτοπρ. Κωνσταντίνου Ι. Λιάπη

Ο όρος «**αντιπελάργηση**» είναι ελάχιστα γνωστός στο ευρύ κοινό, είναι όμως στοιχείο της καθημερινότητάς μας. Προέρχεται από ένα μαγευτικό κείμενο, γραμμένο από τον **Μέγα Βασίλειο**. Και σε ένα απόσπασμά του βρήκα ένα καλό κέντρισμα για να προσεγγιστεί η διαιώνια και διαγενεακή σχέση των ανθρώπινων ηλικιακών άκρων, νεότητας-γήρατος.

Οι πελαργοί, όταν ο γονιός τους γυμνωθεί τελείως από τα φτερά (καθώς όταν γεράσει, αρχίζουν να πέφτουν), τον βάζουν ανάμεσά τους και τον ζεσταίνουν με τα δικά τους φτερά. Και του ετοιμάζουν άφθονο φαγητό, και τον βοηθούν όσο είναι δυνατόν όταν πρέπει να πετάξει, σηκώνοντάς τον απαλά, με τη φτερούγα τους, πότε ο ένας εκ δεξιών και πότε ο άλλος εξ αριστερών. Και τούτο είναι

πασίγνωστο, ώστε μερικοί για την απόδοση των ευεργεσιών, κατά τον **Μέγα Βασίλειο**, να το ονομάζουν «**αντιπελάργηση**».

Περιορίζομαι λοιπόν σε μια μικρή ανταπόδοση. Σε έναν μικρό… **αντιπελαργισμό**, μια μικρή εκδήλωση ευγνωμοσύνης προς έναν άνθρωπο που με βάφτισε όταν ήμουν βρέφος, με νουθέτησε ως νέο, με πάντρεψε, με χειροτόνησε διάκονο και πρεσβύτερο, βάφτισε τα τέκνα μου…Έναν άνθρωπο, που ήδη, από χθες βρίσκεται στη θριαμβεύουσα εν ουρανοίς Εκκλησία, στη κρίση του δικαιοκρίτου Κριτού, τον μακαριστό κυρό Νικόλαο.

Με συνοχή καρδιάς και την κατ΄ άνθρωπον λύπη προπέμψαμε στο ανέσπερο Φως χθες, έναν άνθρωπο που για σχεδόν σαράντα χρόνια (1979-2016) υπήρξε ποιμενάρχης της θεοσώστου επαρχίας μας. Αναρωτιέμαι αποδώσαμε την πρέπουσα τιμή στο πνευματικό μας πατέρα;

Είχα την τύχη τον μακαριστό να τον γνωρίζω όπως είπα από βρέφος, δημιουργώντας μαζί του ευλογημένους υϊκούς δεσμούς. Ο δεσπότης υπήρξε ευσεβής και φιλακόλουθος. Με τη στεντόρεια φωνή του καθήλωνε κυριολεκτικά, τόσο όταν κήρυττε, όσο και όταν έψελνε ως άριστος μουσικοδιδάσκαλος. Είχε διδαχθεί την τάξη και τη λατρεία από το γέροντά του, μακαριστό μητροπολίτη Σερβίων και Κοζάνης κυρό Διονύσιο. Ήθελε τα πάντα ευσχημόνως και κατά την τάξιν της Εκκλησίας μας. Για αυτό από πολλούς θεωρούταν αυστηρός, κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας.

Ενώ στη Λατρεία έδειχνε αυστηρός και απρόσιτος, στο γραφείο όταν τον επισκέπτονταν το ποίμνιο του ήταν προσιτός σε όλους. Άκουγε τον κάθε άνθρωπο προσεχτικά και προσπαθούσε να δώσει λύση στα προβλήματά του. Κοσμημένος με αρετές, αγκάλιαζε με θέρμη τους πονεμένους, τους ασθενείς, τους πάντες. Η απλότητά του παροιμιώδης. Το 1979 που ήρθε στο Καρπενήσι, το οδικό δίκτυο ήταν προβληματικό. Ο ίδιος επισκέπτονταν μέχρι τα τελευταία του, όλα ή σχεδόν όλα τα χωριά της επαρχίας του. Όταν τον ρωτούσαν τι κάνει εκείνος έλεγε ακροβατώ-σχοινοβατώ, μιας και περιόδευε παντού. Διαπνέονταν από ιεραποστολικό ζήλο και χριστοτερπή ποιμαντική μέριμνα. Η παρουσία του στα πολιτιστικά δρώμενα του τόπου θεωρούταν αυτονόητη. Συνέδρια επιστημονικά, υποτροφίες φοιτητών ήταν πάντα παρών. Ο ίδιος ζούσε ως μοναχός, στο επισκοπείο με λιτή βιοτή. Μέριμνα του ήταν η χειροτονία νέων ικανών κληρικών. Χειροτόνησε αρκετούς. Ίδρυσε σχολή Βυζαντινής Μουσικής, μιας και ήθελε η τέχνη της Μουσικής να υπηρετεί τη λατρεία.

Κλίνω γόνυ ψυχής ενώπιον του ιεράρχου της υπομονης και της αγάπης, του επισκόπου με τη ζέουσα πίστη και το ακραιφνές εκκλησιαστικό φρόνημα. Ευχαριστώ το Θεό που έστειλε ως συνεχιστή, στο έργο της διαποίμανσης της

επαρχίας μας, έναν άνδρα άξιο συνεχιστή του έργου του μακαριστού Νικολάου. Αναπαύσου από τους κόπους σου αοίδιμε Ιεράρχη της υπομονής και του μαρτυρίου με τη βεβαιότητα του αναστάσιμου δοξασμού σου και μετάστρεψε την επίγεια στοργή σου σε παρηγοριά για τις απορφανιμένες ψυχές των χριστιανών που σε αγάπησαν και θα σε μνημονεύουν στις προσευχές τους. Νικολάου του ανεξικάκου, του ταπεινού επισκόπου, πατρός και ποιμενάρχου ημών γενομένου, είη η μνήμη παρά Θεώ αιωνία και εις ανθρώπους ευλογητή. Αμήν.-